

P. JONGELING

VAART IN DE NACHT

De zee ligt stil in 't avonduur te droomen,
Haar golfgerucht verstomd tot zacht geklots,
Dat kabb'lend wegsterft in den nacht, maar plots
Weer aanzwelt, als 't geruisch van wilde stroomen.

Een koop'ren maanbrok, aan de kim ontloken,
Hangt zwijgend in de diepte van 't heelal.
Hel schilt'ren sterrenoogen zonder tal
En witte nevels waren rond als spoken.

Een zwarte romp, geruchtloos opgedoken:
Een schip, gereed ter uitvaart in den nacht.
Droef huilt de stoomfluit, als een bange klacht
Die ver weerklinkt, maar plots wordt afgebroken.

Wie wijst het spoor naar onbekende stranden?
Wie weert de nevels, dansend om het schip?
Zal 't eenzaam vaartuig breken op een klip
Of vredig eens aan verre kusten landen?

Zoo gaat ons leven in den nacht der tijden
Voorbij als schepen in een droomgezicht —
Maar aan den hemel straalt een eeuwig licht
En onze Loods zal veilig ons geleiden.